

slzami zalité. "Já to cítím, že nejsem bez vás ničím a proto se vám vrhnu v náručí a svěťm vám svůj osud."

"A já ho budu řídit, abyste byla šťastna a spokojena," odpověděl Pedro. "Od nynějška se budu já o tvé štěstí starati, milovaná Blanka, budu žít jen pro tebe a budu ti hledět připravit na zemi ráj. Ty toho nebudeš nikdy litovati, žes mne svou láskou oblažila a já jsem na tvou důvěru hrdým."

Pedro pojal Blanku opět v náručí a přivinul si ji k nádrům.

Těmto blaženým milencům uplyula hodina, že se ani nenadáli, a již se chýlilo k jedenácté hodině.

"Bože, což jsme spolu již tak dlouho?" zvolala Planka, rychle se vzhopivši. "Prosím vás don Pedro, hleďte, abyste byl již pryč."

"Já zde ještě zůstanu," odpověděl Pedro klidně, neboť jsem se zavázal slibem, že odsud půjdu jen s vámi, a tomu slibu musím dostáti. Napište hraběti na rozloučenou několik řádků a pak pojdte se mnou. Do rána musíme být z Vídně pryč."

Toho se Blanka nenadála, že bude mít Pedro tak naspěch.

Ona se domnívala, že ji ponechá ještě nějaký čas v jejich posavadních poměrech, aby mohla své záležitosti spořádati a aby se mohla s hrabětem rozloučit.

Proč se velice zalekla, když jí Pedro řekl, že s ní musí v tu chvíli z Vídně odjet, a právě když chtěla něco proti tomu namítnuti, přichvátala do pokoje služka, která byla bezpochyby její důvěrníci, a oznamovala jí, že hrabě Marbach mimo vše nadání z města se navrátil a že chce mluvit se svou manželkou.

"Pan hrabě je dnes v takovém špatném rozmaru, jakého jsem ještě nikdy na něm nepozorovala," podotkla služka. "Je v obličejích bledý jako smrt a ten pán, který sem přijel s ním, podobá se spíše ďáblu než k člověku."

Blanka se tak zalekla, že by byla málem omdlela.

Sepjala ruce a pohledla úzkostlivě na Pedra i byla by snad sklesla na zem, kdyby jí byl on nezachytil a nedovedl ji k pohovce.

"Jen zachovejte klidnou rozvahu," šeptal Pedro, "aby nikdo na vás nepozoroval, že jste byla rozčilená. Já věřím zrádu a musím vědět, kdo ten zrádce jest. Zatím buďte s bohem."

Posadil Blanku na pohovku a uskočil rychle do vedlejší komnaty, jež byla otevřená.

Ale sotva že tam byl vklouzl a dveře za sebou zavřel, vstoupil do salonu hrabě Marbach.

Tento byl skutečně bledý jako mrtvola, jeho oko příšerně jiskřilo a jeho hlas se chvěl, když byla Blanka několik kroků proti němu pokročila a jej uvítala.

"Musíš mi prokázat tu laskavost a nepustíš z tohoto salonu nikoho," pravil hrabě. "Já jsem obdržel jistou zprávu, že je zde nebezpečný zloděj. Musíme ho hledati."

Tato slova mluvil hrabě ve velkém rozčilení a počal pak rozhrnovati záslony, které zakrývaly okna a prohledávati každý kout a každý výklenek.

Ale rozumí se samo sebou, že tam nenašel nikoho.

"Ale co to děláš, muži?" tázala se Blanka co možná klidně. "Ty mne děsíš!"

"Vždyť jsem ti řekl, že jsem na stopě jistému zlosynovi," odpověděl hrabě docela chladně. "Na večer si vyjel hrabě Kaminski v tuto stranu na procházku a viděl zde nějakého podezřelého člověka, který obcházel náš dům a konečně do něho vklouzl. On musí být zde, ale běda mu, pakli ho dopadnu."

Z těchto slov můžeme souditi, že byl hrabě Marbach již všecko od Vladimíra se dověděl a že byl jen s tím úmyslem na svůj letohrádek přichvátal, aby tam Pedra dopadl a dle zasloužení jej potrestal.

Hraběnka již věděla, co to znamená, neboť se v tu chvíli upamatovala, že byla předešlého večera, když rozmlouvala s Pedrem, na blízku lehké kročeje slyšela, a z toho soudila, že byl někdo jejich rozmluvu tajně poslouchal.

Toto přesvědčení jí dodalo ještě větší odvahy.

Když viděla, že hrozí nebezpečí, pokročila k hraběti, majíc hlavu hrdě vztýčenou, a jiskřící očima pravila:

"Ale prosím tě, řekni mi co tě k tomu přimělo, že si zde tak neobyčejně počínáš? — Řekni zkrátka a určitě, že mi nevěříš a že jsi —"

"O tom zde není řeč, že bych ti nevěřil, ale já mám jisté podezření, které můžeš jen ty vyvrátit. Mluv a přiznej se upřímně, nestraň se mého hněvu: byl někdo u tebe dnes večer, poctil tě don Pedro svou návštěvou?"

"Ne, Bůh jest mi svědkem," odpověděla Blanka pevným hlasem. "Já bych návštěvu od toho člověka na žádný způsob nepřijala."

"Já ti věřím, neboť vím, že lhát neumíš," pravil hrabě, upíraje na Blanku pátravý pohled. "Ale snad se pokusil don Pedro vnutit se ti za společníka, jak to také včera udělal na té zábavě u hraběte Kaminskiho."

"Já ti nerozumím," odpověděla Blanka, tváříc se, jako by byla uražena. "Včera večer jsem nebyla ani jediný okamžik samotna a byla bych ti to jistě řekla, kdyby byl Pedro něco takového učinil, jak ti to namluvil nějaký utrhač."

"Hrabě Kaminski tě sám viděl ve společnosti s tím Španělem!" zvolal Marbach popuzen. "Přiznej se, že je to pravda."

"Ne, on chce na mne jen osočiti!" zvolala Blanka a nevolí. "Bůh ví, co má k tomu za příčinu, že mne tak pomlouvá."

Hrabě Marbach se poněkud zarazil, když slyšel toto určité vyjádření.

Ohledl se starostlivě ku dveřím, věda, že stojí za nimi domnělý Kaminski a mysl, že tento nyní s chvatem do dveří vrazí, a že řekne Blance do očí pravdu; ale to se nestalo.

Vladimír zůstal v předním pokoji na svém místě, chtě bezpochyby čekati, jak se ten výstup dále vyvine, — anebo byl snad dle Marbachova domnění zase zmizel, aby si nemusel dát do očí říci, že je lhář.

Marbach chtěl k těmto dveřím pokročiti a pobídnout domnělého hraběte Kaminskiho, aby šel dále, a řekl hraběnce Blance ještě jednou do očí, co byl dříve jemu řekl; a'e v tom ho napadla myšlenka, že se při tom všem hrabě Kaminski v jakési tajemství halí a že má bezpochyby příčinu Blanku pomlouvati.

Vždyť to nemožným nebylo, že by měl Vladimír skutečnou příčinu Pedra nenáviděti, že byl snad od Blanky příkře odbyt a že se nyní chce na ní mstíti.

Když byl Marbach všechny okolnosti důkladně uvážil uznal za dobré odevzdati celou tu věc, k vůli kteréž byl na svůj letohrádek se vrátil své manželce, aby ona sama ji rozhodla, chtě takto zachrániti dobrou pověst svého domu a své domácí štěstí.

Po delším pomlčení jal se zase slova a pravil:

"Já vím, že nikdy nelžeš, Blanko, že's mi byla posud věrnou, ale přece mne to velice znepokojuje, když si pomyslím, že by to mohlo být pravda, co mi Kaminski namluvil. Ostatně jsem přesvědčen, že budu mít zase uspokojenou mysl a že budu zase tak šťastným, jako jsem byl posud, když se mi zapřísáhneš, že jsi mi nebyla nikdy — ani myšlenkami ani skutkem — nevěrnou a že jsi měla vždy na paměti, čím jsi mně a dobré pověsti mého domu povinována. Přísahej tedy Blanko na tento kříž" — při tom jí nastrkoval malý stříbrný krucifix — kteréž tvoje matka co jediné dědictví po sobě zanechala, že jsi mi posud zachovala věrnost a lásku, a já toho utrhače přísně potrestám, který se opovážil tvou manželskou věrnost a mne v pochybnost uváděti.

Zatím co Marbach, tato slova náruživým tonem mluvil, byla Blanka rozličnými pocity zmítána. Chtěla se vrhnout před svým manželem na kolena a říci mu, že nemůže bez Pedra žíti, ale pak si zase pomyslila, s jakou vroucí láskou Marbach k ní lne, i neměla té síly, aby byla mohla jeho srdce na smrt zraniti.

Ale její manžel chtěl, aby mu přísahala, že je mu posud věrnou, anebo aby mu vyznala pravdu. Proč se si musela voliti jedno nebo druhé.

Zbledla jako smrt a pokročivši ku svému manželovi, položila dva prsty na kříž a opakovala temným hlasem přísahu, kterouž jí Marbach předřkával.

Hrabě Marbach poslouchal tuto přísahu s velkou pozorností a pak pravil:

"Bůh tě vyslyšel Blanko! Ty jsi tou přísahou zachránila svou vlastní čest a čest mého domu, a hanba tomu utrhači, který se opovážil ji nařknouti, — hanba a opovržení hraběti Kaminskiho!"

Blanka chtěla na tato slova něco odpověděti, chtěla bezpochyby Marbacha ještě jednou o své věrnosti ubezpečiti, ale její rozčilení bylo v poslední době tak velké, že počala vrávorati a sklesla na zem.

"Že vaše manželka omdlela, jest nejlepším důkazem, že lhala!" raval v tu chvíli Vladimír, vstoupiv do pokoje. "Já mám obyčej jen p tvrditi, co mohu dokázati, a myslím že jsem svým čestným slovem hraběncinu vinu dostatečně dokázal."

"Vy jste v mých očích bídný lhář a utrhač!" vzkřikl Marbach, jsa uchvácen vztekem. "Pryč odsud, sice vás dám z domu vymrskat karabáčem!"

"Tu potupu vám neodpustím!" zvolal Vladimír, vida že se celé jeho postavení ve Vídní rázem zviklalo. "Za to mi musíte dáti zadostučinění — a sice se zbraní!"

"Zýtra spolu budeme mluvit!" odpověděl hrabě a ukázal mu na dveře. "Již jděte!"

"Já odsud dříve nepůjdu, dokud nedáte prohlednouti tento dům, a dokud se nepřesvědčím, že jsem se mýlil," pravil Vladimír, maje s celou jistotou za to, že se Pedro na té ville posud nalezá. "Don Pedro je zde!"

"Pryč odsud, zlomyslný utrhači!" vzkřikl Marbach nemoha svůj vztek opanovati. "Klidte se v okamžení, sice —"

"Vždyť já jdu," pravil Vladimír, nedav mu domluviti; "neboť vidím, že nejste při zdravém rozumu. Tedy na shledanou, pane hrabě, — na shledanou na bojišti."